

Arrest

nr. 304 874 van 16 april 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BRUEL
Wouwerstraat 1
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 20 februari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 25 februari 2024.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BRUEL, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtounse origine te zijn. U bent geboren in de stad [K.], in het district Kunduz van de provincie Kunduz in Afghanistan. U bent een soennitisch moslim.

Uw broers [J.] en [B.] waren tewerkgesteld bij het nationale Afghaanse leger. Uw broer [A.] werkte voor de Peace Council, en verhuisde zo'n een vier jaar geleden naar Iran. Uzelf had verschillende jobs. Van 2013 tot aan uw vertrek werkte u bij de lokale politie. Van 25/01/1397 t.e.m. 15/04/1397 (14/04/2018 t.e.m. 06/07/2018) werkte u bij de Independent Election Commission. Van 13/06/2018 t.e.m. 12/09/2018 volgde u

een stage bij the Swedish Committee for Afghanistan. En van 01/02/2019 t.e.m. 13/07/2021 werkte u als leerkracht in een private school. Uw paternale neven, [Q.S.A.] en [N.A.], woonden in het dorp [P.] en hadden banden met de taliban. Zij bevalen [B.], [J.] en u om jullie werk bij de overheid te beëindigen. Daar [B.] en [K.] niet in Kunduz gestationeerd waren en niet thuis waren, werd u telkens benaderd en bedreigd door de taliban. Zo stuurden de taliban dreigbrieven en zonden zij de dorpsouderen van [P.] om jullie onder druk te zetten. Vervolgens vroegen jullie aan de overheid om twee dorpsouderen te arresteren. Sindsdien ontvingen jullie geen bedreigingen meer. U verliet Afghanistan een dag na de val van Kunduz en reisde naar België waar u op 24 november 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legde u uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), de taskara's van uw vier broers, foto's van uw broers [J.] en [B.], een appreciatiebrief van uw broer [B.], uw werkbadge van de lokale politie, foto's van uzelf bij de lokale politie, een toelatingsbrief van defensie, een stagecontract van the Swedish Committee for Afghanistan, een appreciatiebrief van de Independent Election Commission en verschillende schooldocumenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u vermoord zou worden door de taliban. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Vooreerst legde u ter staving van uw identiteit geen enkel origineel document neer. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 3 januari 2022, punt 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in dit verzoek en kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit, zo goed mogelijk te staven. U legde slechts een kopie van uw taskara neer, hoewel u nochtans beweerde dat uw originele taskara in Afghanistan zou liggen (NPO CGVS, d.d. 3 april 2023, p. 4) en dat het makkelijk is om de originele documenten, met uitzondering van de militaire documenten, naar hier te laten sturen (NPO CGVS, p. 8). U liet na uw originele taskara na het persoonlijk onderhoud nog neer te leggen. Aan kopieën kan echter geen bewijswaarde worden gehecht daar deze altijd onderhevig kunnen (geweest) zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat allerhande Afghaanse documenten gezien de hoge graad van corruptie eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt, waardoor de bewijswaarde an sich eerder relatief is. Daar u slechts een kopie van uw taskara neerlegde en de bewijswaarde van Afghaanse documenten hoe dan ook relatief is, is uw identiteit allerminst gestaafd. Het ontbreken van een geldig en origineel identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat aan uw bewering de broer te zijn van twee militairen geen geloof kan worden gehecht. Ter staving van uw familieband met [J.] en [B.] legde u kopieën van jullie taskara's neer. Opnieuw wordt opgemerkt dat aan dergelijke kopieën geen bewijswaarde kan worden gehecht (supra). De door u neergelegde kopieën van uw broers taskara's waren bovendien van zeer slechte kwaliteit en onleesbaar. De voorgehouden familieband met [J.] en [B.] wordt aldus geenszins gestaafd door deze kopieën. Eveneens bleef u in gebreke de familieband te bewijzen aan de hand van foto's van u tezamen met [J.] en/of [B.]. Daar komt bij dat uw kennis over hun tewerkstelling slechts beperkt en vaag was. U bijvoorbeeld gevraagd hoe zij bij het leger terecht gekomen waren, antwoordde u vaag: "Er is een procedure waar je door moet. Er is een aanwervingsdepartement van het leger. Je moet jezelf registreren daar, en na de registratie moet er wat administratief werk gedaan worden. Daarna verzamelen ze alle nieuwe rekruten en zenden ze dan naar Kabul voor training" (NPO CGVS, p. 9). Voorts wist u niet hoe lang zij thuis op verlof kwamen, noch wist u iets noemenswaardig over hun job te vertellen (NPO CGVS, p. 9). Rekening houdend

met bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat u de voorgehouden familieband met [J.] en [B.] niet ontgensprekelijk heeft aangetoond.

Mocht er evenwel geloof worden gehecht aan de voorgehouden familieband – quod non -, dient hoe dan ook het volgende te worden opgemerkt. Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 [<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>], EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf] en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Dient echter opgemerkt dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten ten aanzien van uw broers [J.] en [B.] niet geloofwaardig zouden blijken (waarover later meer). Wat uw eigen situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalde echter dergelijke zaken niet aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van medewerkers van de voormalige overheid, waarvan u a priori niet aannemelijk maakte dat zij zelf te maken kregen met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Voorts beweerde u medewerker geweest te zijn van de voormalige overheid en een buitenlandse organisatie. U bleef echter in gebreke dit aannemelijk te maken.

Zo zou u sinds 2013 lid geweest zijn bij de lokale politie (NPO CGVS, p. 4). Een eerste frappante vaststelling die hieromtrent gemaakt wordt, is dat u ten aanzien van de DVZ met geen woord heeft gerept over uw dienst bij de lokale politie. U tijdens het interview bij de DVZ, d.d. 3 januari 2022, uitdrukkelijk gevraagd naar uw beroep, verklaarde u louter en alleen lagere school leerkracht geweest te zijn (DVZ Verklaring, p. 7). Zeer opmerkelijk liet u op dat moment na te vermelden dat u in dienst zou geweest zijn bij de lokale politie. Evenmin vermeldde u dit in de CGVS Vragenlijst. U verwees in de CGVS Vragenlijst naar de jobs van uw broers, en stelde zeer algemeen dat u ook een werknemer bij het vorige regime was (CGVS Vragenlijst, Vraag 3.5). Dat u op dat ogenblik niet concretiseerde vrees te koesteren omwille van uw dienst bij de lokale politie, is eigenaardig. Bovendien legde u op 3 januari 2022 verschillende documenten neer, doch geen enkel stuk gerelateerd aan uw voorgehouden dienst bij de lokale politie. Van uw andere voorgehouden jobs legde u nochtans wel documenten neer. Pas op 16 maart 2023, ontving het CGVS een kopie van uw werkbadge en drie foto's van u bij de lokale politie (zie stukkenbundel, d.d. 16 maart 2023, nr. 2). Dat u ongeveer anderhalf jaar na uw verzoek om internationale bescherming pas voor een eerste keer gewag maakte van uw dienst bij de lokale politie, is allerm minst serieus en is een sterke indicatie dat u trachtte uw relaas nog kracht bij te zetten. U geconfronteerd met deze eigenaardigheid, verklaarde u: "Ik zei alles aan hen. En ik heb sommige documenten gegeven. Een ontvangstbewijs. Ik zei dat ik nog meer documenten had en ze zeiden dat ik die nog kon brengen", hetgeen slechts een blote bewering is (NPO CGVS, p. 15). Wat betreft de kopie van uw werkbadge, wordt benadrukt dat het slechts om een kopie gaat waaraan aldus geen bewijswaarde kan worden gehecht daar deze altijd onderhevig kan zijn (geweest) aan mogelijk knip- en plakwerk.

Wat betreft de foto's die u neerlegde, wordt vastgesteld dat zij evenmin vermogen uw dienst bij de lokale politie te staven. Zo is de groepsfoto (zie stukkenbundel, d.d. 16 maart 2023, nr. 2c) gedateerd en bent u hier niet duidelijk herkenbaar op. Op de overige twee foto's (zie stukkenbundel, d.d. 16 maart 2023, nr. 2b en 2d) bent u eveneens onherkenbaar, daar de persoon afgebeeld op de foto een zeer grote zonnebril draagt. Daarnaast kan op basis van deze foto's op geen enkele manier afgeleid worden dat deze genomen zouden zijn tijdens uw dienst bij de lokale politie, daar u en uw voorgehouden collega geen uniform aan hebben. Noch staat vast dat deze foto's genomen werden aan een checkpoint, daar dit allerm minst op basis van de achtergrond kan worden afgeleid. U herinnerde zich niet wanneer deze twee foto's genomen werden. Hoe dan ook kan aan dergelijk beeldmateriaal geen bewijswaarde worden gehecht daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Het CGVS heeft met andere woorden geen zicht op waar en onder welke omstandigheden deze foto's werden gemaakt. Daarnaast moet nog opgemerkt worden dat uw verklaringen omtrent uw job bij de lokale politie zeer vaag waren. Zo verklaarde u dat uw functie bestond uit het steunen van de lokale politie wanneer ze in gevecht waren. "Als er een gevecht was bij de checkpost moest ik mijn wapens nemen en hen bijstaan", "Nadat het gevecht klaar was kon ik terug naar huis", zonder meer (NPO CGVS, p. 11). Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen, heeft u uw dienst bij de lokale politie geenszins aannemelijk gemaakt. Bovendien zijn ook uw verklaringen betreffende de concrete vervolgingsfeiten die u zou hebben ondergaan omwille van deze job weinig aannemelijk (infra).

Als aanleiding van uw problemen in Afghanistan, verwees u eveneens naar uw job bij de Independent Election Commission. Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals

van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt echter dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uzelf stelde amper twee maanden en twintig dagen gewerkt te hebben voor de Independent Election Commission. U zou daar verantwoordelijk geweest zijn voor “de registratie” (NPO CGVS, p. 14). U diende bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functie. Allereerst bent u er echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u deze job heeft uitgeoefend. Zo waren uw verklaringen met betrekking tot deze job geenszins doorleefd. U gevraagd wat uw takenpakket precies omvatte, antwoordde u beknopt dat u verantwoordelijke was over zes mensen. Vaag stelde u: “De collega’s waren verantwoordelijk om de namen te registreren en voor de kaarten” en “Ik bezocht wekelijks het kantoor, ze gaven mij daar nieuwe informatie over methodes van registratie. Ik moest die methodes uitleggen aan mijn collega’s”. U kon daar verder niets over kwijt (NPO CGVS, p. 13). Bovendien legde u slechts een kopie neer van een appreciatiebrief, waaraan – zoals eerder opgemerkt – geen bewijswaarde kan worden gehecht. Mocht er evenwel geloof worden gehecht aan uw tewerkstelling bij de Independent Election Commission – quod non, dient er op gewezen te worden dat u allerminst een prominente of zichtbare functie uitoefende. U zou immers louter instructies van het hoofdkantoor hebben opgevolgd (NPO CGVS, p. 13). Daar u bovendien slechts twee maanden en twintig dagen voor de Independent Election Commission heeft gewerkt, is het gewicht dat aan deze tewerkstelling kan gegeven worden eerder verwaarloosbaar. Een vrees voor vervolging louter omdat u werkte voor de voormalige overheid, met name de Independent Election Commission, maakte u aldus niet aannemelijk. Bovendien zijn ook uw verklaringen betreffende de concrete vervolgingsfeiten die u zou hebben ondergaan weinig aannemelijk (infra).

Voorts verwees u naar uw stage bij the Swedish Committee for Afghanistan. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dan weer dat er in het algemeen opnieuw geen sprake is van een situatie waarin alle (humanitair/gezondheids-) personeel te maken krijgt met vervolging. U diende bijgevolg specifieke redenen aan te brengen waarom u wel een nood aan bescherming zou dienen te koesteren. Eventuele vervolging van personen met dit profiel is afhankelijk van specifieke elementen, zoals onder andere gender, (gepercipieerde) links met bepaalde partijen in het conflict en betrokkenheid bij activiteiten die ingaan tegen de normen en waarden van de taliban of die gepercipieerd worden als ingaand tegen de belangen van de taliban. Desalniettemin was u niet bij machte aan te tonen een nood aan bescherming te hebben omwille van deze functie. U heeft immers andermaal niet aannemelijk gemaakt dat u een stage heeft gevolgd bij de Swedish Committee. Zo wist u werkelijk niets te vertellen over de organisatie zelf (NPO CGVS, p. 12). Hoewel u zichzelf verdedigde door te stellen dat u in het HR-departement werkte, en er niet veel informatie met u gedeeld werd daar u (slechts) een stagiair was, mag redelijkerwijze verwacht worden dat u op de hoogte was van de algemene activiteiten en doelstellingen van de organisatie. Dat u niet in staat was enige informatie over de organisatie te verschaffen, is niet serieus en ondergraaft ernstig de geloofwaardigheid van uw bewering dat u er stage gevolgd heeft. Daarnaast bleef u ook zeer beknopt in uw verklaringen met betrekking tot uw takenpakket. U verklaarde slechts dat u dossiers moest voorbereiden, terwijl op basis van een certificaat dat u neerlegde op 3 januari 2022 zou blijken dat uw training uitgebreider was: “filing and documentation; recruitment and selection; training and development; managing of employee relations; HRM policies and rules” (zie stukkenbundel, d.d. 3 januari 2022, “certificaat praktische training”). Deze tegenstrijdigheid tast verder de geloofwaardigheid van de voorgehouden stage aan. Ter staving van uw stage legde u opnieuw slechts kopieën neer, die aldus niet vermogen te bewijzen dat u deze stage gevolgd heeft. Wat er ook van zij, dient opgemerkt te worden dat er geen enkele aanwijzing is dat u betrokken zou geweest zijn bij activiteiten die ingaan tegen de normen en waarden van de taliban of die gepercipieerd worden als ingaand tegen de belangen van de taliban. Daar uw functie als stagiair bovendien louter administratief zou geweest zijn en de stage slechts van zeer korte duur zou geweest zijn en, is het weinig plausibel dat de taliban u omwille van deze stage zou vervolgen. Rekening houdend met bovenvermelde beschikbare informatie, heeft u allerminst aannemelijk gemaakt een vrees voor vervolging te

koesteren louter omdat u stage volgde bij the Swedish Committee for Afghanistan. Daarnaast zijn ook uw verklaringen betreffende de concrete vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt niet aannemelijk (infra).

Tot slot verklaarde u dat u leerkracht Pashtou was in een private school in Kunduz. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOI_ReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf]), EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf] en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin personen die werkten als onderwijzer of in een onderwijsinstelling te maken krijgt met vervolging. Bijgevolg dient u specifieke redenen aan te brengen waarom u wel een nood aan bescherming zou koesteren. Eventuele vervolging van personen met dit profiel hangt af van specifieke elementen, zoals onder andere gender, (gepercipieerde) banden met bepaalde partijen in het conflict en de mate waarin de persoon of de instelling zich schikt naar de talibanverordeningen. Uzelf haalde dergelijke elementen niet aan en bleef in gebreke aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functie. U uitdrukkelijk gevraagd of u problemen ondervond omwille van uw werk als leerkracht, antwoordde u vaag en naast de kwestie: “Van de dag tot we voor de overheid startten en de Amerikanen steunden, ontvingen we bedreigingen tot de laatste dag” (NPO CGVS, p. 14). Een vrees voor vervolging louter omdat u werkte voor een private school maakte u aldus niet aannemelijk. Het louter verwijzen naar uw profiel als leerkracht volstaat echter niet om enig risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken.

Daar u aldus niet bij machte was een vrees op grond van bovenstaande elementen aannemelijk te maken, kunnen de vervolgingsfeiten die hieruit zouden voortvloeien nog minder geloofwaardig worden geacht. Deze vaststelling buiten beschouwing gelaten, wordt vastgesteld dat de vervolgingsfeiten die u aanhaalde an sich geenszins geloofwaardig waren om volgende redenen. U bleef telkens zeer vaag en onduidelijk in uw relaas met betrekking tot de problemen die u en uw broers ondervonden zouden hebben. Zo zou u steeds indirect bedreigd geweest zijn door de taliban. U uitdrukkelijk gevraagd of de taliban ooit persoonlijk naar u zijn gekomen, antwoordde u immers ontkennend en stelde u dat de bedreigingen steeds gebeurden via de dorpsouderen (NPO CGVS, p. 11). Hoewel u aldus verklaarde nooit persoonlijk benaderd geweest te zijn door de taliban, stelde u later tijdens het persoonlijk onderhoud daarentegen dat u conversaties had met de taliban, en harde discussies met hen voerde. U beweerde zelfs fysieke gevechten gehad te hebben met de taliban: “We vochten face-to-face” (NPO CGVS, p. 14). Dat u zulke tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de aard van de benaderingen en bedreigingen, ondergraaft ernstig de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u niet wist hoe vaak precies de ouderlingen u thuis benaderd hadden, al schatte u een twee of drie keer (NPO CGVS, p. 14). Dat u zich dit niet meer precies zou herinneren, is op zijn minst eigenaardig. Voorts verklaarde u “dreigbrieven” ontvangen te hebben (NPO CGVS, p. 8). Deze bewering bleek echter buitensporig, daar u later verklaarde dat u slechts één dreigbrief ontvangen had (NPO CGVS, p. 14). Ook deze discrepantie tast de geloofwaardigheid van uw relaas aan, alsook uw algemene oprechtheid. Vreemd genoeg kon u zich niet meer herinneren in welk jaar u de dreigbrief ontvangen had, noch wist u wat er precies in geschreven stond of wie de brief geschreven had (NPO CGVS, 14-15). U was niet bij machte deze brief of een kopie ervan neer te leggen (NPO CGVS, p. 15). Dat u een dreigbrief zou ontvangen hebben, blijft aldus een loutere blote bewering die u niet hard kon maken. Voorts dient opgemerkt te worden dat u aanvankelijk, ten aanzien van de DVZ, zeer algemeen verwees naar “de taliban” als vervolgingsactor (CGVS Vragenlijst, Vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS daarentegen haalde u aan dat u bedreigd werd door uw twee paternale neven die banden hadden met de taliban (NPO CGVS, p. 7). Uw verklaringen met betrekking tot deze neven waren echter vaag en tegenstrijdig. Zo stelde het CGVS een ambiguïteit vast met betrekking tot het overlijden van uw neef [N.A.]. U verklaarde immers dat twee van uw neven gedood waren door de overheid (NPO CGVS, p. 8). U later gevraagd door wie u bedreigd werd, antwoordde u: “[Q.S.A.]. Nadat hij gedood werd, nam zijn broer zijn plaats over, [N.A.]”. Vervolgens werd u gevraagd hoe eerstgenoemde ([Q.S.A.]) gedood werd en verklaarde u: “Hij werd gedood in Akheba dorp, van Qala-e-Zal district. Ze gingen naar een gevecht. Hij werd beschoten in zijn hoofd, door de politie. En [S.A.] werd gedood in een airstrike” (NPO CGVS, p. 10). Afgezien van een eventuele miscommunicatie, valt uit uw antwoord hoe dan ook af te leiden dat beide paternale neven om het leven zouden gekomen zijn. Dit blijkt ook uit een van uw volgende antwoorden: “Ze waren ergens anders vermoord” (NPO CGVS, p. 10). Later tijdens het persoonlijk onderhoud daarentegen, beweerde u echter dat [N.A.] momenteel hoofd is van de inlichtingendienst in Kunduz (NPO CGVS, p. 15). Uit uw verklaringen blijkt het aldus niet duidelijk of uw paternale neef [N.A.] al dan niet overleden is. Dat u hier geen eenduidige verklaringen over heeft afgelegd, tast eveneens de geloofwaardigheid van uw relaas aan. U overigens gevraagd meer te vertellen over uw paternale neven die bij de taliban zaten, antwoordde u vaag: “Ze leefden in het dorp, ze hadden geen band met de stad. Ze hadden geen werk, ze waren niet onderwezen”, “Ze waren

gerekruteerd door de taliban, dat is hoe ze begonnen". Vervolgens werd u gevraagd wat uw neven bij de taliban deden en antwoordde u dat [Q.S.A.] de leiding gehad zou hebben over een eenheid (NPO CGVS, p. 15). Dat u slechts zo summier en vaag kon beschrijven wat uw neef [Q.S.A.] bij de taliban deed, is zeer opmerkelijk gezien de voorgehouden familieband.

Er dient trouwens nog opgemerkt te worden dat uw broers steeds zijn blijven doorwerken, ondanks de voorgehouden benaderingen en bedreigingen van de taliban. Dit gegeven ondermijnt bijgevolg de ernst van de voorgehouden bedreigingen. Bovendien heeft u tegenstrijdige verklaringen afgelegd met betrekking tot het vertrek van u en uw broers. U stelde ten aanzien van de DVZ dat u alleen vertrokken was uit Afghanistan (DVZ Verklaring, p. 9). U gevraagd naar de woonplaats van uw broers, stelde u dat zij nog in Kunduz zouden zijn (DVZ Verklaring, p. 9). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS daarentegen, verklaarde u echter dat u samen met [J.] en [B.] vertrokken was uit Afghanistan (NPO CGVS, p. 6). Rekening houdend met uw eerdere verklaringen, kan echter geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw broers momenteel in Iran zitten. Daar zij mogelijks nog in Afghanistan verblijven, heeft u hun vervolging allerminst aangetoond.

Bovenstaande vaststellingen in acht genomen, wordt vastgesteld dat u de vervolging ten aanzien van uw broers [J.] en [B.], en de vervolging ten aanzien van uzelf, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliët in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde stukken ter staving van uw asielrelaas werden reeds grotendeels besproken en zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Opmerkelijk genoeg legde u geen enkel origineel document neer. Nochtans werd u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS nadrukkelijk gewezen op het belang van originele documenten (CGVS Vragenlijst, punt 1). Ook in uw oproepingsbrief werd aangegeven dat u een bevredigende verklaring dient te geven in geval u niet in het bezit bent van originele documenten ter ondersteuning van uw identiteit of nationaliteit (Oproeping Persoonlijk Onderhoud, d.d. 8 maart 2023). Hoewel u verklaarde dat alle documenten nog thuis in Afghanistan liggen, liet u na enig origineel document neer te leggen, en bezorgde u het CGVS louter kopieën van al uw documenten. U verklaarde dat het risicovol zou zijn om de originele militaire documenten naar België te sturen (NPO CGVS, p. 8). Hoe dan ook legde u evenmin de originele niet-militaire documenten neer. Daar u louter kopieën neerlegde, wordt uw verzoek op ondermaatse wijze ondersteund. Aan dergelijke kopieën kan immers geen bewijswaarde worden gehecht daar deze altijd onderhevig kunnen zijn (geweest) aan mogelijk knip- en plakwerk. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie ook nog eens dat allerhande Afghaanse documenten gezien de hoge graad van corruptie eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt, waardoor de bewijswaarde an sich eerder relatief is.

Met betrekking tot de opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt te worden dat het voornamelijk slechts correcties van data of van de schrijfwijze van persoonsnamen betreft en zij aldus niets inhoudelijk toevoegen aan uw relaas. Daarnaast betreft een van de correcties (NPO CGVS, p. 4) een louter blote post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om uw verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. De opmerkingen doen geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen en overwegingen in bovenstaande beslissing, noch vermogen zij om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land

niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België

en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van

augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022.pdf, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 20 februari 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4

november 2022;

- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

Verzoeker heeft op 25 februari 2024 een aanvullende nota overgemaakt waarbij hij de volgende documenten heeft gevoegd:

- originele werkbadge Local Police Kunduz;
- foto;
- originele stageovereenkomst Swedisch Committee for Afghanistan;
- originele appreciatiebrief Independent Election Commission;
- origineel certificaat Kabul English language and computer academy (16 juli 2008);
- origineel diploma BA faculty of education Department of English Language and Literature (2016);
- origineel diploma 12de graad (2011);
- origineel certificaat Tanweer Computer and English Language Center / Microsoft Office Package;
- origineel attest inzake verzoeker van het Directorate of Statistics and Registration (9 november 2010) met vertaling;
- origineel attest van de Afghanistan Central Registration Authority inzake verzoekers broer B. (22 oktober 2020) met vertaling;
- origineel attest van de Afghanistan Central Registration Authority inzake verzoekers broer J. (24 november 2021) met vertaling;
- origineel attest van de Afghanistan Central Registration Authority inzake verzoekers broer Z. met vertaling;
- origineel attest bevolkingsregister inzake verzoeker (25 oktober 2010) met vertaling;
- kopie attest "groeigesprek" van werkgever Brabantia;
- kopieën attesten Nederlands tweede taal – richtgraad 1 van 6 mei 2022, 17 juni 2022 en 6 juli 2022;
- kopieën rapportfiches Nederlands tweede taal van 5 mei 2022 en 15 juni 2022;
- kopie getuigschrift 12 uur theoretische rijopleiding.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1.A.2 van de het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verzoeker verklaarde dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban omdat hij en twee van zijn broers, voor de machtsovername, in overheidsdienst werkten.

Allereerst moet worden gesteld dat verweerder er terecht op heeft gewezen dat verzoeker doorheen tal van Europese landen reisde alvorens België te bereiken en dat van een persoon die werkelijk internationale bescherming nodig heeft mag worden verwacht dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Het feit dat verzoeker dit niet deed vormt een aanwijzing dat mogelijk andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker voert aan dat verweerder in de bestreden beslissing wees op het feit dat hij geen origineel identiteitsdocument aanbracht, dat hij de verwantschapsband met de twee personen die hij omschreef als zijn broers, J. en K., niet aantoonde en dat hij zijn tewerkstelling bij de lokale politie en de Independent Election Commission en het feit dat hij stage liep bij het Swedish Committee for Afghanistan niet voldoende bewees door het aanbrengen van kopieën van documenten. Hij brengt in de procedure voor de Raad alsnog originele documenten aan. Verzoeker toont hiermee evenwel niet aan dat verweerder onterecht stelde dat hoe dan ook niet blijkt dat hij omwille van zijn verwantschapsband met personen die actief waren in de Afghan National Security Forces (hierna: de ANSF) een reëel risico loopt om te worden vervolgd. Verweerder heeft, op goede gronden, gesteld dat familieleden van een persoon die tot de ANSF behoorde in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar deze verwant of wanneer zij wraak willen nemen op deze persoon of zijn familie, maar dat in casu niet blijkt dat dit het geval is. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker aangaf dat een aantal van zijn bloedverwanten, een broer en een zus, zijn verloofde en de gezinnen van zijn broers, in Afghanistan verblijven en dat hij niet aannemelijk maakt dat deze personen worden vervolgd omdat verwanten, voor de machtsovername door de taliban, bij de overheid werkten. Hij verklaarde dat, vlak na de machtsovername door de taliban, er een paar maal mensen, van wie hij niet weet wie het waren, langskwamen om vragen te stellen. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat verwanten van zijn twee broers heden worden vervolgd of dat hij dreigt te worden vervolgd omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn broers bij de ANSF. Indien de taliban een bijzondere interesse zouden hebben in twee gewone ex-militairen, dan kan niet worden ingezien waarom zij zich niet tot de in Afghanistan verblijvende verwanten van deze personen richten en zij zich pas bij een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan tot hem zouden wenden, om via hem alsnog zijn broers J. en B. te raken. Daarnaast moet ook worden gesteld dat verweerder er terecht op wees dat verzoeker bij een eerste gehoor, op 3 januari 2022, verklaarde dat deze broers in Afghanistan verbleven en dat er dus geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen, die hij aflegde tijdens een tweede gehoor op 3 april 2023, dat zijn broers samen met hem zouden zijn gevlucht en dat zij actueel in Iran zouden verblijven. De Raad merkt in dit verband ten overvloede op dat verzoeker een attest van de Afghanistan Central Registration Authority met betrekking tot zijn broer J. heeft neergelegd en dit stuk, waarop de vingerafdruk van deze broer is opgenomen, volgens de bijgevoegde vertaling werd afgegeven op “3/9/1400”, wat overeenstemt met 24 november 2021 in de Gregoriaanse kalender. Verzoeker brengt dus, indien moet worden aangenomen dat dit document authentiek is, een stuk aan dat aantoonde dat zijn verklaring dat zijn broer J. samen met hem in augustus 2020 Afghanistan verliet en deze sindsdien in Iran verblijft niet correct is. Het attest van de Afghanistan Central Registration Authority met betrekking tot zijn broer B., dat werd afgegeven op “1/8/1399”, wat overeenstemt met 22 oktober 2020 in de Gregoriaanse kalender, vermeldt dat deze persoon “zonder beroep” is, wat moeilijk verenigbaar is met verzoekers verklaring dat zijn broers geen gevolg wensten te

geven aan de vraag van de taliban om hun tewerkstelling bij de overheid stop te zetten. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat moet worden aangenomen dat hij dreigt te worden vervolgd omwille van de verwantschapsband met zijn broers J. en B.

Verder tonen de overwegingen in de bestreden beslissing aan dat verweerder ook rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker verklaarde ingevolge zijn eigen tewerkstelling in Afghanistan een risico op vervolging te lopen.

Ter terechtzitting brengt verzoeker een aantal originele stukken aan om zijn tewerkstelling in Afghanistan te bewijzen. Er kan echter niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat verweerder, met verwijzing naar bronnenmateriaal, aangaf dat blijkt dat allerhande Afghaanse documenten, gezien de hoge graad van corruptie, eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt en de bewijswaarde van deze documenten bijgevolg relatief is. Zo toch al zou moeten worden aangenomen dat de door verzoeker neergelegde badge van de Afghan Local Police (hierna: de ALP) een authentiek document is en de door hem aangebrachte foto's – waarop niemand in het uniform van een lid van de ALP staat afgebeeld – werkelijk leden van deze dienst weergeven, dan nog kan niet worden geconcludeerd dat hij louter omwille van zijn tewerkstelling bij deze veiligheidsdienst heden nog zou worden vervolgd door de taliban. Uit de aan de Raad overgemaakte informatie kan immers niet worden afgeleid dat personen die, voor de machtsovername door de taliban, in overheidsdienst werkten automatisch te maken krijgen met vervolging. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er specifieke redenen zijn die zouden toelaten te besluiten dat hij wel specifiek zou worden geviséerd. Een zelfde vaststelling dient te worden gedaan inzake verzoekers betoog dat hij twee maanden en twintig dagen – en dus gedurende een zeer korte periode – voor de Independent Election Commission werkte en dat hij als leerkracht actief was. Verzoeker brengt nog een contract aan om aan te tonen dat hij een stage liep bij het Swedish Committee for Afghanistan. Hij toont echter niet aan dat Afghanen die actief waren bij organisaties die humanitaire hulp boden of gezondheidszorgen verstrekten aan de Afghaanse bevolking worden geviséerd.

Op basis van verzoekers verklaringen en de neergelegde stukken kan niet worden vastgesteld dat hij wegens zijn vroegere tewerkstelling in Afghanistan of omwille van de tewerkstelling van zijn broers in dat land dreigt te worden vervolgd.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker nog aan te vrezen om bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden lastig gevallen door de taliban omdat hij zich de waarden en normen van de Westerse wereld eigen heeft gemaakt. Hij verwijst hierbij naar het feit dat hij op jonge leeftijd naar België kwam en in 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij stelt te hebben geleerd om vrij te denken en te spreken, wat volgens hem moeilijk verenigbaar is met de conservatieve denkwereld van de taliban, en voert aan dat hij ook gebruik maakt van de sociale media.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, december 2023, blz. 13-14).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd.

Door te verwijzen naar de duur van zijn afwezigheid uit zijn herkomstland en door te beweren dat hij zich de normen en waarden van de Westerse wereld eigen heeft gemaakt en gebruik maakt van sociale media, toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen. Het loutere feit dat verzoeker voorhoudt *“zich niet te kunnen indenken in de conservatieve denkwereld van de [t]aliban”* en stelt vertrouwd te zijn met de sociale media is voorts onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen besluiten dat hij verwesterd is, dat hij enig gevaar zou lopen of dat hij niet zou kunnen functioneren in Afghanistan. De door verzoeker aangebrachte documenten inzake zijn tewerkstelling in het Rijk en de stukken waaruit blijkt dat hij taalonderricht volgde en zich aan het voorbereiden is om een rijbewijs te halen laten hier niet anders over denken.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij er naar school ging, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een groot deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij minder dan drie jaar in West-Europa verblijft en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

De beschouwingen van verzoeker en de door hem aangebrachte stukken leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel, houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

In zoverre verzoeker in de eerste plaats verwijst naar zijn asielrelaas dient te worden gesteld dat dit ongeloofwaardig werd bevonden en dat een loutere verwijzing naar dit relaas bijgevolg niet toelaat te oordelen dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Daarnaast moet worden benadrukt dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoont, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hierbij dient nogmaals te worden benadrukt dat er geen gegevens zijn die toelaten te besluiten dat Afghanistan met het profiel van verzoeker – een jonge man van wie niet blijkt dat er redenen zijn waarom hij zou worden geëxecuteerd –, een reëel risico lopen om tot de dood te worden veroordeeld of te worden geëxecuteerd.

Verzoeker stelt dat er nu, na de machtsovername door de taliban, minder inlichtingen beschikbaar zijn omtrent de toestand in Afghanistan en dus gegevens over folteringen of onmenselijke behandelingen niet steeds bekend zullen zijn. Door te duiden dat er geen informatie is waaruit kan worden afgeleid dat hij in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op folteringen of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffingen toont verzoeker niet aan dat verweerder hem onterecht geen subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend. Uit de stukken waarover de Raad beschikt blijkt bovendien dat er wel degelijk nog informatie omtrent de situatie in Afghanistan doorstroomt, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat niet de vereiste risico-inschatting kan worden gemaakt.

Door te benadrukken dat er in Afghanistan nog steeds burgerdoden vallen, toont verzoeker daarnaast niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Hierbij moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf dat hij voor zijn vertrek naar Europa in de provincie Kunduz woonde en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan january 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 38). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Er kan dus niet worden geoordeeld

dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoekers betoog dat hij langdurig in West-Europa verbleef, waar hij zich bepaalde denkpatronen eigen maakte, en om die reden als een bedreiging van de machtspositie van de taliban zal worden gezien – waarmee hij verwijst naar gericht geweld – , laat immers niet toe tot een dergelijk besluit te komen.

Zijn uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat hem op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus had dienen te worden toegekend.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur kan de Raad, gelet op het voorgaande, slechts vaststellen dat verzoeker met zijn toelichtingen niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat zij is genomen op grond van onjuiste gegevens, op onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK